

EMANUEL

ROČNÍK II. ČÍSLO 1

VYŠLO 15. MARCA 1971 ČERNOVEJ

A čo by som ľudskými jazykmi hovoril, aj anjelskými , a lásky by som nemal, bol by som iba cvendžiacim kovom a zvučiacim zvonom. A čo by som vedel aj prorokovať a znal všetky tajomstvá a mal všetky možné vedomosti, a čo by som mal takú silnú vieru, že by som hory prenášal, a lásky by som nemal, - nič nie som. A čo by som rozdal všetok svoj majetok i telo si dal spáliť, a lásky by som nemal, nič mi to nepomôže.

Láska je trpezlivá , láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevýpína, nenadýma, nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuluje sa, nezmýšľa zle, neraduje sa z nepravosti, ale teší sa pravdou; všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádeje, všetko trpezlive čaká.

Láska nikdy neprestane. Kdežto proroctvá zaniknú, jazyky umlknu, poznania sa pominú. Lebo zčiasťky poznávame a zčiasťky prorokujeme, ale keď príde dokonalé, čiastočné pres-

tane. Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, zmysľal som ako dieťa, usudzoval som ako dieťa ; ale keď som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby. Teraz totiž vidíme len hmlisté obrazy , ako by v zrkadle, ale potom tvárou v tvár. Teraz poznávam čiastočne, ale potom poznám tak, ako aj ^{on}mňa poznal. A tak teda zostáva viera, nádej, láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska.

/ Z listu apoštola Pavla Korintským /

Vyčítavo

Pre nevieru ľudí sa to stáva,
že začnú si klásť otázky,
či darovaná perla je naozaj pravá
a - mám čakať všetko iba od lásky.

Takto pochybovať môže len tvor cudzí,
nehodný pondelkov, pôstu a sviatkov dní,
čo nevie, že treba mať naporúdzi
čomu sa človek po pás ukloní.

Zmŕtvychvstávanie

Ustatý steliem pohľadu cestu

kde driemká snád'

krása otajená,

Priložiť prst a na dvakrát vyvolávať

a potom nanovo

sa zvonec namáha,

Takto poprosená

vztýči sa

narovná;

Uvidiac more síroby

zriekne sa vzťahujúcich rúk,

Odíde smutná zabúdať

rozľahlé ticho našich múk.

Ryha

Dakedy stačilo nič
a prišli samé,
tie rovné, štíhle sviece slov.
Porozmieňal si sa
v kadejakom kráme,
neukladaj ich viac pod názov.

Dakedy stačilo nič
a bolo všetko,
tá hojnosť medov presladkých,
Obrazy dnešné
čoho sú ti svedkom?
V polnočnom tichu čuť len vzdych.

BUDOU HLEDAT NOVÝCH A NOVÝCH SLOV PRO LÁSKU, KDYŽ
VŠECHNA DOSAVADNÍ SE SILA JAKO DÉŠŤ PO SKALÁCH SRDCE

Otokar Březina

S L O V O B Á S N I K O V O

Milan Rúfus

S l o v á

Len schody chrámové.

Len schody chrámové sú slová.

Ty moja lotéria, môj hazard každodenný.

Hlbina materčiny vždy záludná, ty, ktorá
sa opäť zatvoríš po každom rozhrnutí,

len schody chrámové,

len schody chrámové sú slová.

Vysoko nad nimi je mlčanie.

Na jeho prahu, básnik, pravda sedí.

/Peniažkom slzy do jej misky snád'
zazvoním občas, čo som nevyslovil/.

Ach, slovo, uzlík pod hlavou.

Videl som básnikov nad strašnou hĺbkou ticha.

Po krehkom moste slov šli s básňou do veľkosti.

Vzlykajúc obavou.

Počuli ste ten čľapot riečky slovom odkliatej? Stačí ústa nachýliť
a piť, a piť do závrate. Jej vrúcny žblnkotáním nechajme sa uná-
šať aj ďalej a čujme ako volá ku nám slovo do úst básnika vlože-
né. A otvorte sa celý, keď k vám hovorí básnik o svätom vašom
poslaní.

121

O TOM PRVOM

Brázdu zemou preorať
a cestu od človeka k človeku hľadať.
Hľa - posolstvo staré ako ľudský rod sám.
Len tak prežije,
pretrvá,
sen o šťastí dosníva.
Zmieť sa budeš,
brániť,
stokrát odhodený a znovu privinutý,
tým všetkým je vystrojený človek
v tom
božskom
Milovať budeš.
Do znaku mu bol vpísaný nepokoj,
predtucha o nesmiernom naplnení.
Taký už pôjde aj ďalej,
modlitbu za milú si cestou šepkajúc.

Milan Rúfus

VIANOCE 1951 .
/úryvok/

Odchádza. 'Usnúť' nedá mi.

Bojím sa tejto veleby.

Koľko hodín je pred nami?

Ach koľko je hviezd na nebi.

Koľko je hodín pred nami?

Zástupy vidím v poli stát'.

Prikry ju Bože hviezdami

keď budeš mŕtvych počítat'.

Keď ste sa už rozhodli stráviť večer s básnikom, teda zvedzte naozaj kto je on, zvedzte, že zatiaľ čo cieľom každého priemyslu je zisk, výhoda, poézia je ten, ktorý hovorí:

Čo platné je človekovi, hoci by celý svet získal.

A takto zaplače každý, kto chcel dovidieť na koniec, ale kolenačky neprosil o takú milosť.

ROZBÚAČOM TABUÍ

Tu mala byť báseň. Tá čakaná. Otierala sa, láskat' nechávala, potom však jediným pohľadom chtivým navždy si ju zaplašil. Ako veľmi si ublížil. Pomsta strašná ťa neminie. Sama príde a ty si ten ktorého najmenej potrebuje pri svojom zrode. 'Hoc na smrť sa utrápiš, no nikdy, nikdy vo svojej prvej kráse ju už neuvidíš.' Taká krásna, strašná a spravodlivá zároveň, vie byť iba báseň. 'Milosť pre seba u nej už nehľadáj. 'Vylámať' popredu si ju chcel, skôr než sama sa poddala. A násilenstvo je hriech z najťažších.

Biedny tvor človečí, ako si sa odvážil vzhliadnuť v jej
božskej kráse. Kde si stačil ukryť dušu sveta špinou
postúpanú. Za ňu jedinú, čistú a spásnu si sa schovával,
a že ťa neprijala, celý život už iba preskučíš. Tak sa
stane všefkým, čo nazrú za ticho básne, za jej veľké ml-
čanie a rukou. lačnou chcú zdriapať jej pečate kráľovské.
Najbôľnejšie bude, keď už ani toto jej posledné prosíkanie
nepočuješ. Tak si mohol odísť aspoň krásne smutný, s poz-
naním neprekročiteľných prahov a s týmto prísny m naznače-
ním vzlykajúc ich obchádzať. Ak však nemota večná ťa
navštívila, potom sa nedozvieš už vôbec nič. Tak si len
kráľ stráži kňazky a básneň svoje večné tajomstvá.

A sme na samom počiatku. Skôr než z húštiny slova vám začneme
predkladať to, čo má silu byť svetlom, nech udrú vám do spánkov
o básnikovi takéto prvé slová najskôr.

Milan Rúfus

B á s n i k

S múdrosťou bylín jak bodliak nad úhory
sa kloní nad životom.

Zo zeme pijúc, krehký zázrak stvorí.

A nevie ani o tom.

Vrie vrava liet, srp slávy tupcov kosí,
zavýjú vášne zlostné.

A on, hľa - prostý, na lodyhe nosí
i korun u i ostne.

Ty, ktorý dávaš padat' prvým snehom
a chládzkom triezvym viažeš tepny listu!
Uchovaj, prosím, tú múdrosť pie sni jeho.
A nehu, nehu čistú.

Keď sme vám už zradili o básnikovi to prvé, teraz sa pokúsime
prešikovať vás jeho závratným oblúkom, po ktorom sa posúva ku
básni. Nevolá, nekľaje, ani žiadna kanonáda, ohňostroj zo slov - len
aby sa to publiku páčilo - celý a potichu sa vstupuje do básne.

Milan Rúfus

Ticho pred básňou

Ktosi v ňom teraz ako v okne stojí.
Presný a tichý. Otvára ho.
A berie hĺbku zemi, výšku nebesám,
Ktosi v ňom stojí.
Schyluje sa k básni.
Obíd'te ho. Dnes nie je sám.
Obíd'te láskou, zášťou, slovami.

Až osamie, sám príde za vami.

"Jestvujú dva druhy poézie; poézia je však iba jedna". Satanský
výškerný rehoť Lautreamonta počut' z týchto slov až do našich dní.
Lebo naozaj - poézia je iba jedna. Všetko jej škatulkovania a zasúva-
nie do priečinkov privedie skutočne iba smiech. Poézia tá je - nič
viac - aj keď sa zabiješ, viac o nej nepovieš. Lebo šlaky dávno vy-
chodené naisto nás vedú, i slepý potrafiš. Kto vybočí, poputuje sám
do tmy nepriehľadnej, aby rozožal lampu a zvolal: Vi dím! Nech
teda prehovorí vidiaci.

Friedrich Hölderlin

Slepý spevák

Kde si, ó mladostné, ktoré si každý deň
ma zrána vzbúdzalo, kde si, ó svetlo, kde?
Srdce mi bdie, no hĺbka noci
stále ma svätým kúzlom máta.

Rád som ti načúval pred svitom, čakal ťa
s napätím na kopci. Nikdy nie márne, ach!
Nesklamali ma tvoji milí
poslovia-vánky, ty vždy si prišlo.

Tou istou bránou si vstúpilo, krásne, k nám,
kriesiace zem i vzduch. Kde si, ó svetlo, kde?
Srdce zas vstalo, ale večná
tma noci navždy ma strhla k sebe.

Raz i mne zeleňou svietil háj. Na lúkach
žiarili kvety sťa jas v mojich zreniciach,
vídal som tváre svojich drahých,
tešil sa z dobroty ich a hore

nad štípmi vrchov za mlada skúmal som
smelý let ľahkých perutí vo výškach.
Teraz tu sedám sám a dlhé
hodiny si v duchu sprítomňujem.

Obrazy lásky, obrazy bolesti
pre vlastnú radosť ako daň ja sným dňom

a načúvam, či ku mne z diaľky
priateľský záchranca neprichádza.

Ja často čujem v poludní jeho hlas,
hlas hromovládcu, jak kráča, železný,
dom pod ním chvie sa a zem sa trasie,
jeho krok v pohoriach ozýva sa.

Aj v noci čujem hlas svojho záchrancu
jak zabíja a život zas vracia späť,
mocného hromovládcu čujem
k Orientu náhlit' sa od západu.

A podľa neho si ladím hlas svojich strún.
Len s ním žije môj spev. A jak sleduje
prameň smer potoka, tak musím
za ním ísť, istým, ja večný bludár.

Kamže ma zavedieš, nádherný? V clivých dňoch
počúvam hlas tvoj, čo ovíja celú zem.
Kde končíš sa, A, čo to bliká
nad mrakmi. Čo je to zrazu so mnou?

Deň, deň! Ty v krútnave oblakov, vítam ťa!
Ved' moje oči zas žiaria ti v ústrety.
Ó svetlo mladosti! Dar! Šťastie!
Tak dávne a predsa hojnejšie duchom

zo svätej čaše prúdiš, ty svätý zdroj!
A ty, zem krásna, zelená, kolíska
útulná moja aj ty, dom otcov,
vy, moji najmilší, drahí a blízki,

pod'te sem, pod'te! So mnou sa radujte
vy všetci, nech vám požehná vidiaci.
A aby som to zniesol, snímte
mi zo srdca to božské - život.

Obeť najvyššiu je pripravený podstúpiť básnik za chvíle milostné, keď sa celý odovzdá. Ale o takéto zjavenie sa prosí, žobre, veď počúvajte, učte sa plakať!

Valentín Beniak

DYM

Nech odložená cigareta zhasne,
nerob z nej špaček, nech si dohorí,
posledné kotúče jej sú také krásne
jak kuriatko, keď v spánku krákorí.

Takýto zázrak sú Rilkeho básne,
než zhasnú, každá z nich sa pechoří,
zablisne, trochu za životom začne
a v mikrokozme medzi prahory

sa vypne, lebo tam sme všetci obri -
oh, duša moja, chod', pýtaj a žobri
kotúčik z toho dymu, jeden log

povetria, pableské iskry: dym, čo plynie
tu z cigarety, je - či viete či nie -
večnosti živý potomok.

A potom príde dar, náhly dar jednej ~~jednej~~ jedinej noci, napísaný
jediným ťahom pri dvoch sviečkach a takýto zázrak dýchnuc
básnik vytvorí.

R.M.Rilke

Ľúbostná pieseň

Ako svoju dušu zadržať, ne ch neskúsi
sa dotknúť tvojej? Akože ju mám
od teba - k akým veciam - preniesť?
Ach, rád by som ju ukryl k čomusi,
čo stratené je, čo navždy zhltili tiene,
na neznáme, veľmi tiché miesto, tam,
kde počuť iba tvoje hĺbky a ich chvenie.
Lež všetko, čo sa nás dvoch dotýka,
spája nás jak pohyb sláčika,
čo v jeden tón dve struny zladí presne.
Na akom nástroji sme strunou napätou?
Kto nás má v rukách, aký hráč je to?
Ó, sladkosť piesne.

Ako si možno taký dar vyslúžiť a čo sa vzpálo v tej svätej
civíli, že došlo až k vyvrádzaniu majestátu najvyššieho, nepovie
nik. Ešte, ešte mi zaspievaj, neodkladaj svoj slák predivný.

IVAN KRASKO

Pieseň

Zrála, plála rudá ruža,
prekvitala...

Tá, čo jediné len mala,
všetko, všetko z lásky dala,
ani za tým neplakala,
nepla kala.

A ten ľahký, dať čo váhal
za to drahé, ktoré zhabal,
predsa potom horko plakal,
horko plakal...

Neveril, a neveriaci mnohé skúsi...
Srdce rózbil v drobné kusy,
ale život - žiť sa musí pre človeka.
Letia, letia divé husi
do d'aleka...

Po tom všetkom, teda ešte raz: Kto je to básnik?
Sám síce pyšne hovorí o svojom božskom pôvode a my ľudia
nemáme d'aleko od toho, aby sme mu za to len jemu zjavené, aj
uverili. Ale pritom on sám najlepšie vie, že je tiež synom človeka
a že poslaním jeho je obnažiť človekovi jeho ľudský údel a pri-
tom človeka neponížiť - i keď občas vydá o ňom takéto prísny
súd.

FRIEDRICH HÖLDERLIN

Ľudské záľuby

Či moje srdce sa neplní životom
bohatšie, ako ľúbim? Však, prečo ste
ma ctili viac, keď bol som
prázdny, zlý a krutý?

Och, davu páči sa, čo ponúka mu trh,
a sluha váži si len surovca a bič.

V božskosť a nehu veria
len tí, čo sami božskí sú,

Postúpili sme na špacírke po básnickom orkú, kú svojej omegi
sa už kloní jeho oblúk vystretý. Ešte tu však neodznela spoved'.
Čistá vrúcna spoved'. Lebo čo človek sa bojí sám sebe priznať,
to v básni básnik celkom vyjaví.

Ó SÍLO EXTASÍ A SNŮ...

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

V mé duši smutek dlí a horké vůně teskné,
myšlenka má je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Žen žhavý ret mé krve vášní neroznítil
a lásky šílenství mi v zracích nezaplálo,
žár bílý ro zkoše mi v nervech nezasvítíl
a vůní přátelství jsem v žití vdýchal málo.

Sám v tiché klauzůře jsem počet žití řešil
a jenom nad svých snů jsem záhonem se shýbal,
víc nežli v životě jen v myšlenkách jsem hřešil
a přelud miloval a páru tuh svých líbal.

Mé jaro bylo smutnou, elegickou písní,
již tichým tremolem mi život zahrál flétnou,
a dny mých radostí, jak v trávy trs, jenž tísní
se při zdích, ve dlažbě, když kapky rosy slétnou.

Mé vzpomínky jsou bez barev a beze vláhy
jak protěž v herbáři, jenž bílou plísní dýše;
nakyslý parfum chudoby jsem dýchl záhy
a ponížených žeň jsem klidil ve své líše.

Zář grandiosní vesmíru když v zrak mi padla
sil věčných tajemstvím a osnovami světla,
v mou duši odražená kosmu od zrcadla,
v ohnisko palčivé a krvavé se střetla.

Puch krve sražené jsem dýchal z dějin zvěstí
a hrůzu Neznámého z vlastní duše hloubi,
a zřel jsem v žití hru, kde bledý přelud štěstí
jak v perleti se lomem vrchních vrstev snoubí.

Netoužím žízň své u žití svlažit břehů,
jak Gedeonův voj u zdrojů píti z dlaně;
paprsků mystických jsem v duši sebral něhu
a v chrámu Tajemství jsem klekl zadumaně.

Je smutná duše má a plná vůně teskné,
má myšlenka je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Ó sílo extasí a snů, z níž umění,
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

Po toľkej vrúcnosti už aj dýchať sa vidí byť hriechom. Čo ešte
dodať? Keď začal, nech básnik aj dopovie - ako bolí netopiera
na bráne v lete...!

Milan Rúfus

Iba mlčať...?

Iba mlčať bude mojím lósom?

Iba mlčať budem na zemi?

Bože môj, veď ja už neviem, kto som.

Básnik som, či človek stratený?

Akoby už dávno do hrúd zeme
opadali roky zotleté,
moje oči srdcom opustené,
túlajú sa mŕtvo po svete.

Tam kde ono v prudkom lúči kdesi
chvelo sa jak motýl čudesný,
nemý ohník v nemej hrudi tlie si,
nerozpáli ústa ku piesni.

Deň za dňom, tak deň za dňom sa tratí.
Iba dolu kde-tu pískne žiaľ:
Kde som si vás, ústa moje, stratil?
Kde som si t'a, báseň, za nechal?

A tak vari už aj dost'. Koncentrované dávky podobného zloženia by vám mohli nebodaj ešte uškodiť, jemnú kresbu vašich prít'ažlivých polí hodne spochybniť. Ale k tomu by bolo treba odvahy skôr Sisyfovej. Vás, ľudí však básnik volá nie balvan tlačiť, lež svetlo pohýňať hore priepast'ou.

Z RANNEJ LYRIKY

Ako sa ti privraviet'
vo chvíľach bojazlivo napätých;
čo nechať vo vánku sa chviet',
by hladil to tvoj dych.

MÁŠ V HRUDI DIAMANT
KTORÝ TI V OČIACH SVIETI

Každý bráni kúsok seba,
nedovolí nazrieť, preniknúť,
Čo nabrániš, keď dýchať nedá
večná ambra, ~~(ambra)~~
púť - púť.

Š T E V O V A

R O Z P R Á V K A

ako stromom narástli konáre

ZA DÁVNÝCH ČIAS, NA KTORÉ SA UŽ NIK, NIK
NEPAMÄTÁ, RÁSTLI V HORE STROMY BEZ KONÁROV.
BOLI TO HRUBÉ, HLADKÉ KMENE, NA VRCHU ZAKON-
ČENÉ ZELENOU STRIEŠKOU. OKOLO SEBA MALI MLADÉ,
ÚTLE DETI - PEKNÉ STROMČEKY. STARÉ STROMY
SA O NE S VEĽKOU LÁSKOU STARALI. SVOJIMI MOC-
NÝMI KOREŇMI ICH NAPÁJALI, STRIEŠKAMI CHRÁNILI
PRED SILNÝM VETROM A PRUDKÝM SLNKOM. CELÁ
HORA MALA Z NICH VEĽKÚ RADOSŤ.

AŽ RAZ, JEDNÉHO DŇA PRIŠIEL K NIM ČLOVEK SO
SEKEROU. POTREBOVAL TENKÉ KMENE A DETI HORY
SA MU NA TO NAJLEPŠIE HODILI. ZARAZ SA PO-
STAVIL K JEDNÉMU Z NICH A ZAČAL RÚBAŤ.

A DIV DIVÚCI.

Z RÚBANÉHO MIESTA ZAČALA VYTEKAŤ KRV
A CELÁ HORA SA S VEĽKÝM RACHOTOM HNEVLIVO

ROZHÝBALA, Z KMEŇOV ZAČALI VYRÁSTAŤ RUKY. BOLO
ICH VEĽMI VEĽA A BOLI OHYBNÉ A SILNÉ. PRUDKO U-
CHOPILI MLADÝ STROMČEK A NEPUSTILI HO. ČLOVEK
KMEŇ PRERÚBAL, ALE ZOBRAŤ SI HO UŽ NEMOHOL.
HORA SI HO NEDALA.

OD TÝCH ČIAS MAJÚ VŠETKY STROMY KONÁRE. CHCÚ
SA BRÁNIŤ, ALE AJ TAK IM TO NEPOMÁHA. ČLOVEK SI
UŽ VIE PORADIŤ AJ S RUKAMI HORY.

1. 9. 7. 2:

bojím sa žiť
medzi slepými
zbierajú roztrasenými rukami
zástupy životov
hľadajú jamky po očiach
povykrúcané hnáty
vtláčajú to do seba
tým žijú

bojím sa žiť
medzi hluchými
v šialenom tanci
bez hudobníkov svojich
na múry bijú
skrvavenými hánkami
márne
čakajúc tóny

bojím sa žiť
medzi nemými
zhnisanými zubami
už dávno
obhrýzli si jazyky
handričky si rozvešali .
v ústach
pleskotu vetra sa obávajúc

bojím sa žiť medzi vami
ľudia

BÁSNIK CÍTI

BÁSNIK CÍTI
VSAĎTE NA NEHO
ZÚBOŽENÍ
BÍTÍ
VSAĎTE NAŇ
DOBRÁCI
CHYTRÁCI
HLUPÁCI
KRUŤASI
VSAĎTE NA NEHO
ZAĽÚBENÍ
VSAĎTE NA NEHO
BÁSNIK CÍTI
VSAĎTE NA NEHO
ZAPREDANCI DOBY

Za sklom žijeme
ako vo vitríne
mrvíme sa
v stodolách slov
prežúvajúc svoj mizerný žvc
fanfáry
hady prichádzajú

—
STOJÍM NA KAMENNEJ DLAŽBE

ĽUDIA CHODIA OKOLO

SMEJÚ SA MI

HLUPÁKOVI NA KAMENNEJ DLAŽBE

S RUKAMI VO VREČKÁCH

AKO TEN ČAS LETÍ

PAMÄTÁM

PRIŠLA SI V ZÁVANE JARA

NA SKLONKU DŇA

S ROZBITÝM ČASOM V ÚTLEJ RUKE

A HNEĎ SI ODIŠLA

A DODNES ŤA NEMOŽEM NÁJSŤ

ZODRATÉ KOLENÁ

A ROZBITÉ LAKTE

A TAK STOJÍM NA KAMENNEJ DLAŽBE

S RUKAMI VO VO VREČKÁCH

A ĽUDIA CHODIA OKOLO

SMEJÚ SA MI

A ZAČÍNA PRŠAŤ

Vážený pán. Rusko,

Prv než Vám vyložím svoje dôvody, pekné pozdravenie z Černovej od Ladislava Lajčiaka. Z objemu balíka Vám vysvitá, že chlapec sa chce do čohosi starieť, a nie je to nič menšie ako vysokosť najvyššia - SLOVO BÁSNIKOVO. To ho pobláznilo a robí s ním kúzla nesmierne. Čo s tým, čo s tým? Lebo zvody sú to veľké. Kto to kladie prsty na srdce a rečou našou sa nám prihovára, komu je dovolené až takto sa nás zmocňovať, že uveríš na slovo a pomoci ti nieť. O tom skúsím zapriečiť.

„Poézia + Hudba = Platňa“ - práve tento článok p. Páveka z Géčka 1/72 ma podkušil a aj mne zrazu došlo, čím môže byť doma roztočená platňa: Votrelec a násilník, výbuch a šľahanie plameňov, mocná výzva k účastenstvu. Lebo práve doma, vo svojom, človek najintenzívnejšie komunikuje s povedaným a počutým. Takto to je: Zájsť so slovami za človekom domov, k nemu, a tu kde sa cíti bezpečný a ochránený ho vyrušiť, zaútočiť naň z nečakanej hory. A platňa sa priam ponúka urobiť z nej médium povolané nad iné vykonať takúto púť. Treba však vložiť do nej blahozvest', oslovenie - ukázať odvrátenú stranu.

Takúto usvedčujúcu výpoveď, závratnosť zakúšajúc, som sa pokúsil - ja nehodný darov - beztrešne vysloviť. Ak jedinkým slovom som ublížil, nech už nikdy nezaplače vyškierač tento rúhavý.

A ešte. Treba tomu dať protiváhu vo veľkej muzike /každý iný alebo tón navyše je nesmiernym previnením/, rozochviete a rozozniete všetkým, také sú moje nároky. O iné niet čo stáť. A práve preto to držíte v rukách Vy. Môže byť z toho platňa? Nie som naivný? Odpíšte.

SRDCE

HLBOKO V HORÁCH, VO VEĽMI PEKNÉJ CHALÚPKE NARODILO SA SRDCE. BOLO VEĽMI DOBRÉ A TAK RÁSTLO RÝCHLO, ŽE UŽ O NIEKOĽKO DNÍ HORKO-TAŽKO PREŠLO Z JEDNEJ IZBY DO DRUHEJ. ROZHODLO SA, ŽE POJDE DO SVETA A BUDE HĽA-DAŤ ČLOVEKA, U KTORÉHO BY MOHLO OSTAŤ NATRVALO. PO DLHOM BLÚDENÍ DOŠLO KONEČNE K ĽUĎOM. KLOPÁLO NA ICH DOMČEKY, PÝTALO SA DNU. VŠADE BÝVALI ZLI ĽUDIA, NE-CHCELI HO ANI VIDEŤ A NE-EŠTE RUSŤ DNU. SMUTNÉ SRDCE SA POBRALO ĎALEJ. UŽ MU OSTÁVALO ÍŠŤ LEN DO JEDNEHO PRÍBYTKU! TICHÔČKO ZAKLOPALO.

- ĎALEJ - OZVALO SA PRIVETVO SPOZA DVERÍ. SRDCE VOŠLO, POZDRAVILLO SA, POOBZERAĽO SA DOOKOLA. V IZBE SEDELA ŽENA, SPIEVALA USPÁVANKU, KOLÍSALA DIEŤATKO.

SRDCE SA JEJ SPÝTALO:

- MOŽEM OSTAŤ PRI TEBE?

- PRAVDAŽE - ODVEĽILA ŽENA.

POTOM SA MU DALA NAJESŤ, OŠETRILA MU RANY A ULOŽILA SPAŤ.

A ODVTEDY BYVA VEĽKÉ, DOBRÉ, TRPIACE, MILOSRDNÉ A LÁSKAVÉ SRDCE PRI ŽENE - MATKE.